

Arrest

nr. 75 197 van 15 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011, om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Nigeriaanse nationaliteit, verklaart België te zijn binnengekomen op 7 februari 2011.

Op 8 februari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 4 juli 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 3 augustus 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 69 074 van 24 oktober 2011.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uit voering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten O.B.(...) geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn: Nigeria (Bondsrepubl.) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1)Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Op 17 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert ter adstruering van dit enig middel het volgende aan.

“Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Doordat de verwerende partij stelt dat de betrokkene zicht bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten

Terwijl Verzoeker ondertussen op 16 december 2011 een verzoekschrift heeft ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het Croix Rouge de Belgique (stuk 5) op dezelfde datum heeft gevraagd om het bevel om het land te verlaten op te schorten. Het medisch getuigschrift waarvan een kopie gevoegd wordt aan huidig verzoekschrift (stuk 2) dagtekent van 12 december 2011 en bevat alle elementen die werden opgenomen in het geactualiseerd artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het later afgekondigd Koninklijk Besluit van 24 januari 2011.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. In zoverre de verzoekende partij de mening toegedaan is dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te

worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat het bestreden bevel dateert van 30 november 2011, terwijl zij blijkens de stukken van het administratief dossier slechts op 17 december 2011, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Gezien de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, geen kennis had en kon hebben van de later ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, kon hij er dan ook geen rekening mee houden.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Hieruit vloeit voort dat de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel niet moet betrekken bij de motivering van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, tenzij de verzoekende partij aantoont dat ze dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, die verhinderen dat na het indienen ervan nog automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen op grond van de vaststelling dat zij op illegale wijze in het Rijk verblijft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij hierin dwingende bepalingen van internationaal recht heeft ingeroepen, die verhinderen dat na het indienen van een aanvraag nog automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen op grond van de vaststelling dat zij op illegale wijze in het Rijk verblijft.

De omstandigheid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgens de verzoekende partij -zoals zij aangeeft onder het kopje "*uiteenzetting van de feiten*" in haar verzoekschrift- "*beantwoordt aan alle voorwaarden van ontvankelijkheid*" en "*alle elementen (bevat) die werden opgenomen in het geactualiseerd artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het later afgekondigd Koninklijk Besluit van 24 januari 2011*", doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien dient erop gewezen dat, in zoverre de verzoekende partij met deze opmerking tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsstatus te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet het geval is.

Zoals de verzoekende partij zelf reeds aangeeft, verhindert niets de ernstig zieke vreemdelingen om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001 op pagina 35: "*Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfsstatus van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken*").

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS